

Sámánok a telepen

A ngaszánok az északi erdők felől
közelítették meg a telepet.
Egyik részük jobbról,
a másik balról kerülte meg
a drótkerítéssel körülvelt
hatalmas épületet,
amelyből még most,
a késő esti órákban is
fény szűrődött ki.
A sámán bagoly képében,
hogy belássa az egész területet,
felszállt a láthatatlan
szikrát hányó tölgyfa alsó ágára.
A fának hét gyökere volt,
és mindegyik gyökerénél
kígyók tanyáztak.
A sámán a legalsó ágra szállt fel,
arra, amelyik üresen állt,
hisz a fölötte lévő ágakon
éltek a marhák, a szarvasok és a lovak szellemei,
afölött a fényes emberi lelkek,
majd következtek a vadkacsák,
a hetedik ágán kakukkok tanyáztak,
nyolcadik ágán a Hold és a Hold anyja élt,
a kilencediken pedig a Nap és a Nap anyja lakott.
A sámán néhány perc múlva jelt adott,
és a ngaszánok meggyújtották fáklyáikat.

A telep legnagyobb épületében
lázás munka folyt.
A manysi asszonyok hada
kacsát pucolt.
A levegő megtelt
a leforrázott toll szagával,
az asztalok szélén
vér csorgott,
és tócsákba gyűlt össze.
Az asszonyok munkáját
az ajtóból egy férfi figyelte.
Ő volt a telep felügyelője,
akit a falu lakói sámánnak tartottak,
ugyanis hétéves koráig bolyongott,
sohasem volt nyugalma,
szülei csak esténként látták,
amikor hullafáradtan hazaért
és lefeküdt,
majd hétéves korában
egy táltos ló jött el érte,
akinek a hátán tizenkét napig
megállás nélkül lovagolt,
mígnem az állat elpusztult,
ezután jött három álmatlan év,
nem tudott aludni,
hisz álmában szellemek jelentek meg előtte,
és rémálmokat zúdítottak elméjébe,
de három év után megjelentek
az oltalmazó szellemek,
akik bejelentették,
hogy ő a kiválasztott,
és megparancsolták neki,
hogy legyen sámán,
fogadja el segítségüket és vezetésüket,
és ők jótékony álmat bocsátanak rá,
ellenkező esetben megnyomorítják
és eszelőssé teszik,
nem tehetett mást tehát,
engedelmeskedett a parancsnak,
és akkor elrejtezett,

három napig eszméletlenül feküdt,
ami alatt az is elhagyta testét,
kilencvenkilenc részre hasították,
és minden egyes rész bejárta a világot,
átment a békák,
a kígyók
és a gyíkok országán,
át a hétgödrű mocsáron,
át a véres vizű tengeren,
át az égető sivatagon,
míg végül a szellemek nyállal összeragasztották
a kilencvenkilenc részre hasított lelkét,
és visszahelyezték testébe,
és felébresztették,
ekkor hosszú vándorútra indult,
és a kilenc tó közepén
megtalálta a föld urának fáját,
és legalsó ágából dobot készített magának,
és annak hangján visszazállt falujába,
ahol gyógyított,
jövőt mondott,
oldott és kötött,
és felélesztette az elhunytak szellemeit,
a dobon pedig egyre csak szaporodtak
a fémfüggők, csörgők és bevágások.
Harmincéves korára a faluja elnéptelenedett,
és több napig vándorolt,
míg abba a faluba nem ért,
ahol hittek neki
és befogadták,
és tisztességes munkát adtak neki
ő lett a telep felügyelője.

Ebben a percben kintről kutyaugatás hallatszott,
a felügyelő kiment,
és mivel veszélyt szimatolt,
bagoly képében felszállt
az épület legmagasabb pontjára,
ahonnan észrevette a ngaszánok
fáklyáinak fényét.

Elővette a dobját
és vihart varázsolt,
és a felkerekedő szél eloltotta a fáklyákat,
de a ngaszánok sámánja sem volt rest,
villámot varázsolt,
amitől nappali fény árasztotta el a tájat,
egy villanykaró lángra kapott.
Ekkor a manysi sámán
jávorbika alakjában a bejárat elé állt,
bögött egyet,
amitől az asszonyok megremegtek,
és ijedten a sarokba húzódtak.
A ngaszán sámán erre
rénszarvassá változott,
és a jávorbika elé állt.
Kezdetét vette a viaskodás,
három napig öklelték,
döfték és szúrták egymást,
a Nap ezalatt egyszer sem jelent meg,
az asszonyok álmatlanul
várták a viaskodás végét,
a ngaszánok pedig
kifosztották és felégették a sátrakat,
a manysik állatainak húsából lakmároztak,
és a manysik mézserétől részegedtek le.
A harmadik nap utolsó órájában
a rénszarvas egy minden eddiginél erősebb szúrással
halálosan megsebesítette a jávorbikát,
amitől az kilehelte a lelkét,
és a lelke az égig érő fára felkúszva
eltűnt a felhők között,
a rénszarvas pedig ismét emberré változott,
ujjával jelt adott az embereinek,
és a fáradságtól és az elszenvedett sérülésektől
eszméletét veszítette.
A ngaszánok pedig berohantak az épületbe,
megbecstelenítették, majd leölték
a manysi asszonyokat.
Végül pedig az egész telepet felgyújtották.

A húsipari vállalat kamionja
két nap múlva érkezett meg.
A telep helyén csak hamut
és néhány,
még mindig füstölgő halmot találtak,
a táltosfa darabja üszkösödve meredt az ég felé.
Néhány másodpercig értetlenül bámultak,
majd megfordultak,
és visszatértek a városba.